

ภาษาของคุณยาย

เย็นวันนี้..ข้าพเจ้าได้ติดตามคุณยายไปชมวัด
ข้าพเจ้านั่งอยู่ด้านหลังของรถไฟฟ้า เป็ลเป็นคนขับรถ
เมื่อรถแล่นมาถึงหน้าอาคารประชาสัมพันธ์ ข้าพเจ้าก็
ลงจากรถไปเปิดแผงเหล็กเพื่อให้รถผ่านไปได้ แผง
เหล็กนี้มีไว้กั้นรถยนต์ไม่ให้วิ่งเข้าไปในเขตสังฆาวาส
เพราะจะทำเสียงดังรบกวนพระที่กำลังปฏิบัติธรรมอยู่

เมื่อรถไฟฟ้าของคุณยายแล่นผ่านหน้าอาคาร
ประชาสัมพันธ์ (หินอ่อน) กำลังจะเลี้ยวซ้ายมาทาง

โบสถ์ ข้าพเจ้าก็เห็นฝ่ามือ (นักบวชหญิงชาวจีน) ๒ รูป
เดินชมโบสถ์ และกำลังจะเดินผ่านมาทางนี้ ตอนนั้นใน
ใจของข้าพเจ้าคิดว่า “ฝ่ามือ ๒ รูปนี้จะรู้จักคุณยายของ
ข้าพเจ้าหรือเปล่าหนอ” ทันทีที่กระแสน้ำของความดีดลัน
สุดลง พลันเสียงคุณยายก็ดังขึ้น “สวัสดิ์คุณ เชิญตาม
สบายนะ ไม่ต้องเกรงใจนะ”

ฝ่ามือ ๒ รูปนั้นทำหน้าง ๗ ดูเหมือนว่า กำลัง
พยายามทำความเข้าใจกับภาษาที่คุณยายพูดออกไป
พอรถแล่นเข้าไปใกล้อีก มือของคุณยายยังคงพนม
อยู่อย่างนั้น พลังพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนว่า “คุณ
ทานข้าวแล้วยัง ทานข้าวยายนะ ไม่ต้องเกรงใจนะ”

คุณยายจะพูดประโยคนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ข้าพเจ้าได้แต่คิดในใจว่า “เขาไม่รู้เรื่องหรือกยาย” พอความคิดสั้นสุดลง ภาพที่เห็นในขณะนั้นกลับตรงกันข้ามกับความรู้สึกนึกคิดของข้าพเจ้า ฝ่ามือทั้งสองน้อมศีรษะลงมา แล้วยกมือขึ้นพนมเหมือนอย่างที่คุณยายทำ ทำอยู่นานทีเดียว

สักครู่...ฝ่ามือรูปหนึ่งก็เอื้อมมือมาดึงมือของคุณยายไปวางบนศีรษะของท่าน ฝ่ามืออีกรูปหนึ่งก็ทำตามเช่นกัน

ตอนนั้นข้าพเจ้าแอบมองใบหน้าของคุณยาย เห็นรอยยิ้มที่แฝงไว้ด้วยความเมตตาอย่างนัก เป็นภาพที่

ข้าพเจ้าไม่มีวันลืมเลย กับภาษาของคุณยายที่
มอบให้ฝ่าชื่อ ๒ รูปนี้

หลังจากฝ่าชื่อทั้งสองเดินจากไป คุณยายก็หัน
กลับมาพูดกับข้าพเจ้าว่า “ไอ้หลานน้อย จำไว้นะ คนเขา
มาไกล ต่างบ้านต่างเมืองมา เราต้องหาข้าวหาน้ำให้
เขากินนะ อย่าปล่อยให้เขาอด ๗ อยาก ๗ นะ เขา
ไม่รู้จักใคร สงสารเขา จำไว้นะ”

ต่างชาติ ต่างภาษา ต่างวัฒนธรรม มาวัดครั้งแรก
ไม่เคยรู้จักคุณยาย ไม่รู้ว่าคุณยายเป็นใคร แต่คุณ
ยายก็ได้ใช้ภาษาที่ติดตัวคุณยายมาตลอดชีวิต
ถ่ายทอดมาเป็นกระแสน้ำ ๗ ให้ฝ่าชื่อทั้งสองได้รับรู้

ภาษาที่อยู่ในใจของคุณยาย คือ ภาษาแห่งความเมตตา
นี่เอง

ภาษาจากใจของคุณยาย....ใคร ๆ ต่างก็ได้รับรู้โดย
เท่าเทียมกัน...ไม่ว่าเขาคนนั้นจะเป็นใคร

“คนเราอาจเรียนรู้ภาษาได้หลายภาษา จากครูอาจารย์ผู้ชำนาญ
ด้านภาษา แต่ภาษาที่อยู่ในใจนั้น ไม่มีใครสอนได้เลย
นอกจากใจของเราเอง”

